

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אוהד גורדון

האפוטרופוס הכללי - מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ר' ויינברג וש' ידיד

התובע

נגד

1. ישיבת אמרי מלך ת"ת
2. דב מאיר מילר
ע"י ב"כ עו"ד צ' גרין

הנתבעים

פסק דין חלקי

1

1. התובע עותר לסילוק ידם של הנתבעים ממקרקעין הידועים כגוש 30617 חלקה 242, בשכונת רמות בירושלים (להלן "הקרקע"), וכן לתשלום דמי שימוש בגין התקופה בה החזיקו בקרקע. הנתבעת 1 היא עמותה המפעילה בית ספר בקרקע. הנתבע 2 הוא מנהל בית הספר ומי שהקים את הנתבעת 1 (עדותו בפ/28 ש' 26). בעדות מטעם הנתבעים פורש אף כי הנתבע 2 ומר מניקוביץ' מנהלים את הנתבעת 1 (פיסקה 3 לתצהירו של מר מניקוביץ').

2. בישיבה מיום 26.6.19 הוסכם, כי בשלב זה תוכרע העתירה לסילוק יד, ובמקביל ימונה שמאי לאומדן דמי השימוש בקרקע לתקופה אליה מתייחסת התביעה וכן לשנים 2018-2019. פסק דין זה יעסוק, אפוא, בשאלת הסילוק. החלטה על מינוי שמאי תינתן במקביל.

11

12

זכויות התובע בקרקע

3. סימן ב' לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969 (להלן "חוק המקרקעין") מסדיר את הגנת הבעלות וההחזקה במקרקעין. סעיף 16 מאפשר לבעל מקרקעין ולמי שזכאי להחזיק בהם לדרוש את מסירת המקרקעין ממי שמחזיק בהם שלא כדין.

4. התובע הראה כי הוא זכאי לדרוש את פינוי הקרקע. בעבר נוהלו הליכים לפירוק שיתוף בנוגע לחלקה 113 בגוש 30617, ובפסק דין מיום 8.2.10 בת.א. (י-ם) 5905/07 (נספח א') לתצהירו של מר נדב מטעם התובע) הורה בית המשפט על חלוקת החלקה בעין, תוך מינוי כונס נכסים לביצוע ההוראה. החלקה 113 פוצלה לחלקות חדשות, וכך נוצרה בין היתר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

1 חלקה 242 מושא הליך זה. התובע הוסיף והראה כי בעקבות פיצולה של חלקה 113 נרשמו
2 מספר נעדרים כבעלי חלקה 242, והציג רישום מפנקס הזכויות המראה כי אותם נעדרים
3 רשומים כבעלים בעוד שהוא הופקד על ניהול החלקה עבורם (נספח ב' לתצהיר מר נדב).
4 בפסק הדין הנזכר לעיל נקבע, כי חלקה 113 נרכשה לפני למעלה מ-70 שנים, בשנת 1948
5 הייתה תחת שלטון ירדני ו"לגבי חלק מהבעלים ניתן צו ניהול על ידי האפוטרופוס הכללי עקב אי
6 איתורם של היורשים או העדר רישומם בפנקסי המקרקעין" (פיסקה 2). המדובר אפוא בניהול
7 נכסים שהיו בבעלות יהודית טרם מלחמת העצמאות, הוחזקו על ידי שלטונות ירדן כרכוש
8 אויב, ובהמשך הועברו לטיפול התובע (ראו סקירת ההסדר החוקי המסמיך את התובע
9 לטפל בנושא בבג"ץ 7446/17 סרחאן ואח' נ' האפוטרופוס הכללי (21.11.18), וכן חוק
10 הסדרי משפט ומינהל [נוסח משולב] התש"ל-1970 (להלן "חוק הסדרי משפט").

11 5. בעדותו מטעם התובע דייק המצהיר מר נדב, וציין כי חלקו של אחד הנעדרים המופיע
12 ברישום בפנקס הזכויות לגבי חלקה 242, מר בר-לב יובל, אינו מנוהל בידי התובע אלא בידי
13 גבי בר-לב יהודית (פ/7). הדבר עולה גם מן הרישום בפנקס (בעמ' 3). עוד תועד ברישום כי
14 חלקו של בר-לב יובל הינו 25/5490 מהנכס, כלומר פחות ממחצית האחוז.

15 אין בכך להעלות או להוריד לעניין תביעת הפינוי: ראשית, הנתבעים לא טענו כי הם
16 נמצאים בקרקע מכוח זכויותיו של מר בר-לב או בהרשאתו. מסיכומיהם אף עלה כי עד כה
17 כלל לא פנו לקבל את הרשאתו, בטענה לפיה בכוונתם לעשות כן ("אני במפורש אומר לביהמ"ש
18 הנכבד שאני מתכוון לפנות לבעלים הנוסף" – 39 ש' 20. בהמשך לא הוצגה תוצאת פניה שכזו).

19 שנית, הלכה פסוקה היא כי כל שותף במקרקעין ראשי, אף בלא הסכמת יתר השותפים
20 לבעלות, לעשות כל דבר הדרוש באופן סביר לשם הגנת הבעלות והחזקה במקרקעין ובכלל
21 זה להגיש תביעה לסילוק יד ופינוי (רע"א 1475/94 בושאר נ' פרידלנדר (13.9.94); בר"ע (י-
22 ס) 1028/09 מטות נ' עזבון מזרחי פיסקה 7 (18.10.09); ע"א (י-ס) 42783-04-12 חמאד נ'
23 אלנסארי פיסקה 6 (15.11.12)). על כן התובע, המנהל את החלקה עבור למעלה מ-99.5%
24 מהבעלים, ראשי לדרוש את פינויה.

25

26

שימוש הנתבעת 1 בקרקע

27 6. התובע טען בכתב התביעה כי במועד שאינו ידוע לו במדויק, בין השנים 2010-2012, פלשו
28 הנתבעים לקרקע ומאז הם מפעילים בה מוסד חינוכי. עוד נטען שככל שחלף הזמן הרחיבו
29 אחיזתם בה באמצעות הגדלת כמות המבנים בה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-12-20527 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

1 לאחר בחינה, אני קובע כי התובע ביסס כי הנתבעת 1 המנוהלת בידי הנתבע 2 משתמשת
2 בקרקע שלא כדין. הנתבעים טענו, אמנם, כי לא הציבו בעצמם את המבנים שעל הקרקע
3 (סעיף 10 לכתב ההגנה), אך אין בכך לשנות מעצם השימוש שהנתבעת 1 עושה בה. בכלל
4 זה, אישרו הנתבעים כי בקרקע הוצבו מבנים יבילים בהם מפעילה הנתבעת 1 את המוסד
5 החינוכי, המנוהל בידי הנתבע 2 (למשל פיסקאות 3.2 ו-11 לכתב ההגנה). עוד עלה מעדותו
6 של הנתבע 2, כי הנתבעת 1 (העמותה) הוקמה על ידו כבר בשנת 2006, תחילה הפעילה את
7 בית הספר במיקום אחר בשכונת רמות, ובשנת 2011 הועתקה הפעילות לקרקע הנדונה כאן
8 (פ/28 ש' 32-34). מן העדות עלה כי הנתבעת 1 משתמשת במבנים שבקרקע, בדרך של הפעלת
9 בית הספר במבנים אלה (למשל פ/28, פ/35 ש' 12). הנתבע 2 אישר כי הפעילות בקרקע היא
10 פעילות של מוסד חינוכי המופעל באמצעות הנתבעת 1 (פ/29 ש' 30-35). דברים דומים אישר
11 מר מינקוביץ', עד מטעם הנתבעים שמסר כי הוא חלק מהנהלת העמותה (פ/23 ש' 34 –
12 פ/24). גם מסיכומי הנתבעים עלה שהם משתמשים בקרקע (ולמשל: "עצם ישיבתנו בקרקע
13 רק משביחה אותו... - פ/38 ש' 34). מכל אלה עולה, כי דבר השימוש וההחזקה-בפועל הוכח.

14 7. לאורך ההליך השתמשו הנתבעים במונחים כגון "התלמידים" "הורי התלמידים" ו"בית
15 הספר" בניסיון להציע ניתוק בין הפעלת בית הספר בקרקע על ידי העמותה, לבין תלמידיו
16 או הוריו כמחזיקים בקרקע. בכלל זה טענו הנתבעים בסיכומיהם כי תלמידי בית הספר הם
17 המחזיקים בקרקע ונגדם היה צריך להגיש את התביעה (פ/38 ש' 12).

18 זהו מהלך בעל אופי מלאכותי, ודינו להידחות. הנתבעים עצמם אישרו כי הנתבעת 1
19 מפעילה את בית הספר בקרקע, במבנים שהוצבו לצורך זה (למשל סעיף 2 לתצהירו של
20 הנתבע 2, וסעיף 3 לתצהירו של מר מינקוביץ' מטעם הנתבעים). האופי המלאכותי של
21 הניתוק המוצע שנוכר לעיל חזר ונחשף לאורך ההליך, בו הוצגו אמירות הממחישות את
22 החזקת הנתבעת 1 והמוסד החינוכי שהיא מפעילה במבנים המצויים בקרקע. לצד זה נערכו
23 שינויים מינוחיים בגרסת ההגנה, על מנת לנסות וליצור את הניתוק האמור, אך באופן בלתי
24 משכנע. למשל, בכתב ההגנה ובניסיון לטעון כי בעל הקרקע התיר את השהות בקרקע, נטען
25 כי "פנה בית הספר לשותף נוסף בקרקע... וביקשה לתאם עמו השימוש בשטח" (פיסקה 3.5, השגה
26 במקור). בסעיף 7.6 לתצהיר הנתבע 2 מופיע נוסח דומה אך כזה שמרחיק את "בית הספר"
27 מן הפניה, לפיו "פנינו לשותף נוסף בקרקע... וביקשנו לתאם עמו השימוש בשטח". דוגמא נוספת
28 עניינה בזהות מי שכנטען הסכים לתנאיו של "הבעלים" לשהות הנתבעים בקרקע: בכתב
29 ההגנה נטען שדובר ב"נציג בית הספר" (פיסקה 3.6), ואילו בתצהירו של הנתבע 2 נטען שדובר
30 ב"נציג ההורים" (פיסקה 7.6). כדוגמא שלישית אפנה לטענות בכתב ההגנה לפיהן המוסד
31 החינוכי המופעל על ידי הנתבעת 1 השקיע כספים ניכרים בקרקע לצורך פעילותו (למשל
32 "השקיע בית הספר ביישור חלק מהשטח – החלק בו משתמשת בית הספר, לא פחות מחצי מיליון ₪,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 שלא לומר העלויות הנכבדות בגין סילוק פסולת הבניה וכד', וזאת לשם הפיכתו לראוי לשימוש
2 כלשהוא" וכי "בית הספר משמר הקרקע ומגן עליו לטובת בעליו" (פיסקאות 3.6 ו-3.10 לכתב
3 ההגנה). בתצהיר הנתבע 2 הוצג נוסח זהה, בשינוי אחד – הפעם נטען כי מי שהשקיע את
4 הכספים היה "וועד ההורים" (פיסקה 7.6). הנתבעים לא זימנו לעדות מי מ"וועד ההורים".
- 5 8. על רקע כל אלה יש לקבוע כי הנתבעת 1 מחזיקה בפועל בקרקע ועושה בה שימוש, בדרך
6 של הפעלת המוסד החינוכי במבנים שעל הקרקע – מבנים, שהובאו למקום והוצבו לצורך
7 פעילות המוסד ועל כן מצויים בחזקת הנתבעים ובשליטתם.
- 8 9. הנתבעים הוסיפו וטענו כי אין מדובר בשימוש שלהם בקרקע, שכן המבנים הם מבנים
9 יבילים שאינם מחוברים בחיבור של קבע לקרקע (סעיף 11 לכתב ההגנה). לא אוכל לקבל
10 טענה זו.
- 11 סעיף 11 לחוק המקרקעין מגדיר את זכות הבעלות בקרקע כחלה בין היתר על חלל הרום
12 שמעל הקרקע, כך שהשימוש במבנים יבילים המצויים על קרקע שבבעלות התובע נעשה
13 בתחום בעלותו בקרקע, והוא רשאי לדרוש סילוק יד גם לגבי תחום זה. מאותו טעם, טענת
14 הנתבעים כי הורי התלמידים הציבו את המבנים על הקרקע אינה מונעת סילוק יד,
15 משבוסס כי הנתבעת 1 מחזיקה במבנים אלה ובעלת שליטה בהם, כשהם משמשים אותה
16 לפעילותה.
- 17 ודוק: טענת הנתבעים הנדונה כאן אינה עוסקת במחלוקת לגבי הבעלות במבנים היבילים
18 עצמם, שאז היה מקום לבחון את תחולת סעיף 12 לחוק המקרקעין הקובע כי הבעלות
19 בקרקע אינה חלה על "מחברים הניתנים להפרדה", להתחקות אחר כוונת מקימי המבנים
20 וליישם "מבחן פיסי" שעיקרו ביכולת להפריד את המחברים באמצעים שגרתיים מבלי
21 להרסם או לפגוע בקרקע (ראו ניתוח בספרו של י" ויסמן **דיני קניין – חלק כללי** 131-152
22 (תשנ"ג). ראו גם עדות מר ליבוביץ' לפיה המבנים מחוברים לתשתיות חשמל, מים וביוב
23 (פ/20 ש' 18-20)). אף הפניית הנתבעים בכתב ההגנה להגדרת "מקרקעין" בסעיף 1 לחוק
24 המקרקעין, שגם ממנה הוחרגו "מחברים הניתנים להפרדה", מחטיאה את השאלה
25 שבמחלוקת. השאלה אינה האם המבנים הם בגדר "מקרקעין", אלא האם השימוש שנעשה
26 בהם הוא בתחום בעלות התובע בקרקע כך שהוא רשאי לדרוש את הפינוי.
- 27 10. בהקשר זה אדון גם בהיקף השימוש. התובע ביסס כי היקף השימוש של הנתבעת 1 בקרקע
28 הלך והתרחב עם השנים, בדרך של הוספת מבנים לצורך פעילות הנתבעת 1. מקור מרכזי
29 לצורך זה היא עדות הנתבע 2. הלה מסר בעדותו שכיום יש על הקרקע שישה מבנים (פ/33
30 ש' 22. ראו גם עדות מר נדב פ/10-11, ועדות מר ליבוביץ' בפ/22-23), כי ב-2010 הקרקע
31 הייתה ריקה ממבנים (פ/33 ש' 25), וכמובא לעיל אף מסר כי בית הספר החל לפעול על

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-12-20527 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

1 הקרקע משנת 2011. תחילה הוצבו שני מבנים שאחד מהם שימש ללימוד, בתחילת שנת
2 הלימודים תשע"ד (היינו, בסביבות ספטמבר 2013) נוסף "המבנה הגדול הדו-קומתי"
3 ובתחילת תשע"ו (היינו, בסביבות ספטמבר 2015 נוספו מבנים נוספים ונוצר המצב הקיים
4 גם כיום (פ/35-34).

5 התיאור האמור נמסר בהתייחס לצילומי אוויר של החלקה, שצורפו כנספח ד' לתצהירו של
6 מר נדב מטעם התובע: תצלום נושא כיתוב "2010" בו אין נראים מבנים בחלקה, בהתאמה
7 לדברי הנתבע 2 אודות מצב החלקה באותה שנה, תצלום עם כיתוב "2012" בו נראה מבנה
8 קטן לצד מבנה גדול (שנמסר כי מורכב ממבנה וסככה), ותצלום נושא כיתוב "2016" ובו
9 מספר מבנים כאשר מבנים נוספים נראים בחלקה סמוכה וחלקם מצוי בתחומי החלקה
10 דנן. הנתבע 2 אישר שמאז לא השתנה מצב המבנים בחלקה. אציין כי תצלום מקביל צורף
11 לחוות הדעת של השמאי מטעם הנתבעים.

12 לאלה אוסיף כי לחוות הדעת של השמאי מטעם הנתבעים צורפה גם "טבלת השימוש בקרקע
13 בכל שנה", כאשר הנתבע 2 אישר כי הוא שמסר את הנתונים לשמאי (פ/35). מטבלה זו עולה
14 כי בתקופה 9/2011-8/2013 השימוש היה בשטח בנוי של 144 מ"ר, "שטח סככות" של 88
15 מ"ר ו"שטח מפותח" של 200 מ"ר; בתקופה 9/2013-8/2015 השימוש היה בשטח בנוי של
16 354 מ"ר, "שטח סככות" של 88 מ"ר, מכולה בשטח 15 מ"ר ו"שטח מפותח" של 200 מ"ר,
17 ומספטמבר 2015 עד סוף 2018 (ולפי עדות הנתבע 2 – עד היום) השימוש בשטח בנוי של 496
18 מ"ר, "שטח סככות" של 164 מ"ר, מכולה בשטח 15 מ"ר ו"שטח מפותח" של 630 מ"ר.
19 מכל אלה עולה כי השימוש של הנתבעת 1 בקרקע הלך והתרחב עם השנים.

20

21

טענות הזכות של הנתבעת 1

22 11. משהתובע הוכיח כי הוא בעל זכויות בקרקע, וכי הנתבעת 1 מפעילה במקום מוסד חינוכי
23 בנייהול הנתבע 2 שלא בהרשאתו, זכאי הוא לתבוע מהנתבעים כי יסלקו ידם מהקרקע. על
24 מנת להימנע מכך, על הנתבעת 1 להראות כי יש לה זכויות מכוחן רשאית היא להחזיק
25 בקרקע (סעיף 16 לחוק המקרקעין; ע"א 483/62 קוד נ' לנדוי (26.9.63); ת"א (ת"א)
26 16482/92 עיריית תל אביב נ' גרינשטיין (26.1.94); ת"א (י-ם) 5050-07-15 דיבסי נ'
27 שבאנה (26.2.18).

28 12. הנתבעת 1 לא הראתה זכות בדין להחזיק בקרקע ולהשתמש בה. אין מחלוקת, כי הנתבעים
29 אינם בעלי הקרקע. הנתבע 2 אישר זאת (פ/26 ש' 25). עוד אישר שהתובע לא נתן לנתבעים
30 רשות להשתמש בקרקע (פ/33 ש' 14). בהקשר זה אציין כי בסיכומי הנתבעים נטען למתן

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 רשות כאמור, על יסוד טיעון לביקורים של נציגי התובע בקרקע והעדר פעולה כנגד הפלישה.
2 טענה זו להרשאה של התובע לא נטענה בכתב ההגנה, וסותרת את דברי הנתבע 2 אודות
3 העדר הרשאה. היא אף לא בוססה בראיות, ולא די בעדותו של מר נדב (שנכנס לתפקיד ב-
4 2018) אודות האפשרות שקודמיו ביקרו בקרקע. אני קובע, כי הנתבעים לא שוהים בקרקע
5 בהרשאת התובע.
- 6 13. בכתב ההגנה טענו הנתבעים להיותם ברי רשות - להרשאה שניתנה להם לשהות בקרקע,
7 בידי אדם בשם סלימאן חנסב (להלן: "חנסב") שהוצג שם כ"שותף נוסף בקרקע". נטען שהלה
8 התיר החזקה בקרקע "לתקופה בלתי מוגבלת", בתנאים: כי בית הספר יתפנה בתוך 90 ימים
9 אם תאושר תב"ע לקרקע, שהמבנים המוצבים יהיו יבילים, וכי לא יידרש להחזיר את
10 הכספים שהושקעו בקרקע (סעיף 3.5 לכתב ההגנה).
- 11 לא אוכל לקבל טענה זאת, בשל שילוב הטעמים הבאים:
- 12 14. ראשית, והגם שהזכיר את חנסב, עדותו של הנתבע 2 נשאה אופי אחר. הוא אישר כי הוא
13 מבין שעל בית הספר להתפנות מהקרקע (פ/27 ש' 1) והתמקד בטענות לפיהן אין לפנותו
14 טרם הקצאת חלופה בידי העיריה. זאת, להבדיל מטיעון להרשאה לשהות בקרקע לתקופה
15 בלתי מוגבלת. גם בסיכום פגישה שנערכה בינו לבין נציגי התובע טרם הגשת התביעה (נספח
16 ב' לתצהירי הנתבעים), לא תועד אמירה שלו לתובע לפיה הנתבעים שוהים בקרקע מכוח
17 הרשאה כאמור מידי חנסב, אלא טען "לפי מיטב הבנתי, סברנו כי השטח שייך לעירייה, ולכן היה
18 בעבר דין ודברים עם העירייה".
- 19 15. שנית, הנתבעים לא הראו כי חנסב מחזיק בבעלות בקרקע, או בזכויות אחרות שאיפשרו לו
20 להתיר להם לשהות בקרקע, ואף לא ביססו כי בפועל הוא התיר להם לשהות במקום
21 לתקופה בלתי מוגבלת ובתנאים, כנטען על ידם.
- 22 חנסב אינו מופיע ברישום החלקה בפנקס הזכויות (נספח ב' לתצהיר התובע). בפסק הדין
23 שהורה על פירוק השיתוף בחלקה 113 (נספח א' לתצהיר התובע) מופיע אמנם שמו של אדם
24 בשם "הנסב סולימן" כאחד משורת משיבים, אך לא הוצגה כל ראיה לפיה בעקבות הפירוק
25 ופיצול חלקה 113, קיבל חנסב זכויות בחלקה 242. לעניין זה יצוין כי חלקה 113 הותרעה
26 "על פני שטח ענק כ-27 וחצי דונם" (פיסקה 6 לפסק הדין) וחנסב ושני נתבעים נוספים החזיקו
27 יחד ב-6.5% ממנה (פיסקה 3), בעוד שחלקה 242 לפי הרישום נספח ב' היא בשטח של 5,490
28 מ"ר בלבד.
- 29 בנתונים אלה אין סיבה להניח-מאליו כי בפירוק השיתוף בחלקה 113 הוקנו לחנסב זכויות
30 בחלקה 242, והדבר גם לא מתועד ברישום בפנקס הזכויות. הנתבעים לא הפריכו את העולה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מן הרישום, לא הציגה הוכחה כלשהי לזכויותיו של חנסב, ובכלל זה לא ביקשו להעיד את
2 הכונס שמונה בפסק הדין הנזכר לעיל לבצע את החלוקה (עו"ד יהושע קרמר). בחוות דעת
3 שצרפו לתצהיריהם, כתב שמאי מטעמם כי "רבים ממשפחת חנסב" רשומים כבעלי זכויות
4 בחלקה אחרת, מספר 243. לכן, לא ניתן לקבוע כי הנתבעים הראו שחנסב החזיק בזכויות
5 בחלקה 242, המאפשרות לו להתיר להם לשהות בקרקע.
- 6 16. חשוב מכך – וזאת בשים לב לכך שרישום הזכויות בחלקה 242 נעשה בשנת 2015 בעוד
7 שהנתבעת 1 החלה להשתמש בקרקע בשנת 2011 - הנתבעים לא הוכיחו הסכמה של חנסב
8 או רשות שנתן להם לשהות בקרקע.
- 9 הנתבעים לא הביאו את חנסב עצמו לעדות. לעניין זה יצוין כי ביום 7.6.19, זמן לא רב טרם
10 ישיבת ההוכחות, הגישו הנתבעים בקשה לזמן מספר עדים לעדות, לרבות חנסב. למרות
11 העיתוי בקשתם אושרה, בכפוף לדרישת הפקדת שכר בטלה בסך 500 ₪ לעד. אלא,
12 שהנתבעים לא הפקידו את השכר, ועל כן בוטל זימון העדים בהחלטה מיום 14.6.19.
13 הנתבעים לא ביקשו לבטל החלטה זו, לא הציעו להפקיד את השכר בדיעבד או ביקשו
14 לפטור אותם מהפקדתו, ולא חזרו על הבקשה לזמן את חנסב או הציגו כל הנמקה
15 להתנהלותם זו. בנסיבות אלה, פועלת לחובתם ההימנעות מהזמנתו לעדות.
- 16 17. עוד לא הוצגה ראיה חלופית משכנעת, לקיומה של הרשאה כאמור מצדו של חנסב. לא הוצג
17 מסמך המתעד את ההרשאה. נטען, כאמור, להסכמה בעל-פה, אלא שהנתבע 2 מסר כי לא
18 נכח בפגישה הנטענת, ואך שמע על תכנה מהורים שנכחו בה (פ/29). ברי כי הדבר אינו בגדר
19 ראיה קבילה לתכני הפגישה. ההורים שלכאורה קיבלו את הרשאתו של חנסב לא הובאו
20 לעדות. הגם שטען ששוחח עם חנסב בהזדמנויות אחרות, לא טען הנתבע 2 ששמע ממנו את
21 דבר ההרשאה, אלא אך שהודה לחנסב והתרשם ממנו (שם). הנתבע 2 אף לא ידע לבאר את
22 אמירתו-שלו בתצהיר העדות הראשית לפיה "נציגי ההורים" הסכים לתנאים שהציב חנסב
23 להפעלת בית הספר בקרקע (שם).
- 24 בחנתי גם את עדותו של דניאל ליבוביץ', שמסר כי שימש כמנהל רכש ותחזוקה של הנתבעת
25 1, וכי הצטרף לפגישה בין חנסב לבין "נציגי הורים". איני סבור שדי בעדות זו כדי לבסס
26 הרשאה לשהות בקרקע, כנטען. קיימים פערים של ממש בין תצהיר העדות הראשית של
27 העד, לבין גרסתו בבית המשפט. תצהירו הולם את גרסת הנתבעים, לפיה חנסב התיר
28 באותה פגישה לבית הספר לשהות במקום ללא הגבלה בכפוף לשורת תנאים, לרבות פינוי
29 הקרקע בהודעה של 90 ימים לאחר אישור תביעה והימנעות מדרישות כספיות כלפיו.
30 להבדיל, בחקירתו הנגדית בבית המשפט הציג העד ליבוביץ' תיאור שונה, של מה שנראה
31 כקליטת חלקים של שיחה, שלא כללו את הפרטים האמורים. תחילה סיפר כי חנסב "הציג

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 עצמו כבעלים... הצטרפתי לפגישה שהיתה בחוץ, הוא היה מבסוט יש בי"ס פעילות, זה הנוכחות שלי
2 מול חנסאב" (19/פ). בהמשך חזר ותיאר "הצטרפתי לדו שיח של אדם שאמר שיש פעילות תורנית
3 והעיקר שאתם עושים בזה שימוש וזה לא רפת שם" (20/פ ש' 6), וכי חנסב "ציין שלא יהיה שם
4 משהו... מלחמות ביניהם, לא נכנסתי לזה בכלל" (20/פ ש' 11) "הבחור הסתובב שיכור מבסוט
5 שמשמשים במקום, תיהנו עד שצריך את המקום חזרה, הוא נתן לנו להבין שזה לא יגיע בשנים
6 הרחוקות... לא הייתי בכל הפגישה, הצטרפתי והמשכתי בעיסוקי" (21/פ ש' 28). מדברים אלה עלה
7 כי העד לא התעמק בפרטי השיחה. הוא אף לא ידע להתייחס לתנאים שלטענת הנתבעים
8 הציב חנסב לשהותם בקרקע (שם, ש' 30-23). בשל כל אלה, קשה לראות בעדותו משום
9 ראיה הולמת לביסוס הסכמה של בעל הקרקע לשהות בלתי מוגבלת בקרקע. אציין גם כי
10 העד טען שפגישה זו התרחשה בתשע"ד (כלומר 2013-2014 – 20/פ ש' 2), בעוד שכמובא
11 לעיל הנתבע 2 מסר כי בית הספר פועל בקרקע מאז 2011.
- 12 18. לכל אלה אוסיף כי הנתבעים לא זימנו לעדות את אותם נציגי הורים, שכנטען קיבלו את
13 הסכמתו של חנסב לשהות בקרקע. המדובר בעדים מהותיים, וההימנעות מזימונם פועלת
14 לחובת הנתבעים.
- 15 לבסוף, איני מקבל טענת הנתבעים כי חנסב הוא נציג הבעלים האחרים בקרקע – זו עלתה
16 לראשונה בסיכומי הנתבעים, ולא בוססה בראיות.
- 17 בשל כל אלה, יש לדחות את הטענה לפיה הנתבעים מחזיקים בקרקע כדין מכוח הרשאתו
18 של חנסב.
- 19 19. פן נוסף של טיעון באמצעותו ניסו הנתבעים לבסס כי שימושם בקרקע נעשה כדין, נגע
20 לעיריית ירושלים. בהקשר זה הוצגה טענה שבמהותה הינה טענה להרשאה שנתנה העירייה
21 לנתבעת 1, להפעיל בקרקע את בית הספר.
- 22 טענה זו לא יכולה להתקבל. ראשית ועיקר, העירייה אינה יכולה להתיר לגוף להחזיק
23 בקרקע שאין לה בה זכויות. כמובא לעיל, התובע הראה מיהם בעלי הקרקע וכי הם אינם
24 כוללים את עיריית ירושלים. הנתבעים לא סתרו זאת. די בכך לדחיית טענתם לקבלת
25 הרשאה מהעירייה.
- 26 20. שנית, הנתבעים לא הראו כי ניתנה להם הרשאה מהעירייה. לא הוצגה ראיה כלשהי
27 המתעדת הרשאה כאמור. טענותיהם של הנתבעים בנושא זה נשאו אופי לא אחיד. בתצהירו
28 של מר מנקוביץ', העד מטעם הנתבעים וחבר בהנהלת הנתבעת 1, נטען כי "ניתנה הסכמה בין
29 התושבים להנהלת העיר, להצבת מבנים ניידים על שטח שכרגע אין עליו תכניות ושימוש". אלא,
30 שבחקירתו הנגדית אישר כי אין בידו מסמך המעיד על אותה הסכמה, כי לא נכח בעת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 שההסכמה ניתנה וממילא שלא שמע אותה, ואף לא ידע לומר מיהם חברי "הנהלת העיר"
2 שהסכימו לשהיית הנתבעת 1 בקרקע ולא הסכים לומר מיהם "התושבים" שקיבלו את
3 ההסכמה (פ/24-25).
- 4 21. גם הנתבע 2 טען בתצהירו כי העירייה הבטיחה לנתבעת 1 להקצות לה שטח מתאים, וזאת
5 "בהזדמנות הראשונה... אולם עד שהזדמנות זו תצא לפועל, הפנתה אותה העירייה למקרקעין נשוא כתב
6 התביעה (להלן "השטח") תוך הצהרת העירייה כי היא מוחזקת בשטח דא יורא, ודא פקטו הגישה היחידה
7 לשטח היא דרך קרקע שבבעלותה". בעדותו התבקש להראות אסמכתא להסכמת או ל"הפניה"
8 זו של העירייה. הוא כשל לעשות כן.
- 9 תחילה השיב במקומו בא כוחו "העדים שביקשתי". לעניין זה יצוין כי בדומה לזימונו של מר
10 חנסב הותר מראש, לבקשת הנתבעים, לזמן עדים מאנשי העירייה, אך בשל הימנעות
11 הנתבעים מלהפקיד שכר בטלה הזימון בוטל. כאמור, הנתבעים לא הגיבו להחלטה זו, לא
12 ביקשו להפקיד את השכר בדיעבד או לפטור אותם מההפקדה, וכך העדים לא זומנו.
13 בנסיבות אלה, ההימנעות מזימון גורמי העירייה פועלת לחובת הנתבעים.
- 14 כשהשאלה חזרה על עצמה, התקשה הנתבע 2 להציג אסמכתא להסכמת העירייה הנטענת.
15 הגם שטען שנכח בעת שניתנה, גרס במקביל כי לא הוא שקיבל את ההרשאה "כי זה לא היה
16 ענייני" (פ/28 ש' 22). עוד הפנה כאסמכתא להסכמה שניתנה, לפרוטוקול ישיבה של וועדת
17 המשנה לתכנון ולבניה שצורף כנספח ה' לתצהירו. אלא, שהפרוטוקול הוא של ישיבה מיום
18 29.11.17, בסמוך למועד הגשת התביעה לפנינו הנתבעים מהקרקע, וממילא שלא ניתן
19 לראות בו משום "הפניה" של העירייה לקרקע הנדונה כאן או הסכמה מצידה להחזקת
20 הנתבעים שהחלה בשנת 2011. עיון בפרוטוקול מעלה כי דובר בדיון בו עסקו הדוברים
21 בניסיון לאתר פתרון למוסד החינוכי, תוך מודעות למצוקת התלמידים (למשל בעמ' 146),
22 אך אין בו אשרור של שהותו של המוסד בקרקע ללא הרשאה כדין. בכלל זה תועדו בו
23 אמירות של אנשי העירייה העומדות על הסטטוס הבעייתי של פעילות המוסד בקרקע, כגון
24 "המוסד הזה הוא פולש" ו"זהו, לא הוצאנו אותם" (עמ' 139) "מוסד שבנה בעבירת בנייה, השתלטות
25 על שטח שלא שלו" (עמ' 140) או "ממש לא הסכמתי לשום פלישה" (עמ' 144). עוד לא ניתן לקבל
26 את טענת הנתבעים, כי ההתניה שנדונה באותה ישיבה, של מתן פתרון חלופי בחלקה
27 סמוכה בתנאי של הריסת המבנים שהוצבו שלא כדין על הקרקע, היא בגדר הרשאה
28 להחזקת הנתבעת 1 בקרקע.
- 29 22. בדומה, תכתובות של גורמי עירייה שצורפו לתצהירי הנתבעים לא מעידות אלא על מודעות
30 של גורמים אלה לצורך במציאת פתרון לבית הספר, וניסיונות לקדם פתרון שכזה בחלקות
31 אחרות (למשל, במכתבו של מנהל האגף לחינוך חרדי מיום 16.1.14 נזכרה חלקה 30733

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 בגוש 30). עוד לא ניתן לראות בהחלטת העיריה לה טענו הנתבעים, שלא לבצע צו הריסה
2 מנהלי שהוצא למבנים שבקרקע, כהרשאה לנתבעים להפעיל במקום מוסד חינוכי.
3 23. לבסוף אפנה לסיכום ישיבה שנערכה בין אנשי התובע לבין הנתבע 2 ביום 14.8.17, ושבין
4 היתר צורף כנספח ב' לתצהירי הנתבעים. הנתבע 2 תועד באמירה לפיה "ע"פ הבנתי העיריה
5 מקדמת תכנית בחלקה הסמוכה, וכאשר ביקשנו להניח קרוונים בשטח הסמוך העירייה התנגדה והודיעה
6 לנו כי היא מקדמת תכנית. העיריה היא זו שבנתה את הגנים בשלב הראשון". גם אמירה זו פועלת
7 כנגד טענת הנתבעים בהליך זה, לקבלת הסכמה מהעירייה להחזקת הנתבעת 1 בקרקע
8 ולהפעלת בית הספר במבנים יבילים שהוקמו עליה ללא היתר.
9 24. בשל כל אלה, יש לדחות את טענת הנתבעים להרשאה שניתנה בידי העירייה.

10

11

טענות נוספות

- 12 25. הנתבעים העלו טענות כנגד החלטת התובע, שהינו גוף ציבורי, לפעול לפינוי הקרקע. נטען
13 שההחלטה אינה סבירה, לוקה באפליה ונובעת ממניעים זרים.
14 26. טענות אלה לא בוססו ולא אוכל לקבלן. בהתאם לחוק האפוטרופוס הכללי, תשל"ח-1978,
15 התובע הינו תאגיד סטטוטורי הפועל מכוח מינוי שר המשפטים ואשר, בהקשר הנדון,
16 "מופקד על ניהולם של נכסים עזובים לפי הוראות חוק זה" (סעיף 2 לחוק). סעיף 9 לחוק מחייב
17 את התובע לנהל את הנכסים שהועמדו לניהולו "ולעשות בהם מה שעשוי, לדעתו, להועיל
18 למעונינים בהם" וזאת תוך ביצוע מהלכים לאיתור הבעלים ושחרור הקרקע לידם (סעיף 9
19 לחוק האפוטרופוס הכללי וכן סעיף 5 לחוק הסדרי משפט), ועד להתקיים עילה להפסקת
20 הניהול בהתאם לסעיף 15 לחוק. המונח "מעוניין" הוגדר בסעיף 1 לחוק כחל על בעל זכויות
21 בנכס או בעל זיקה קיימת או צפויה בו, לרבות נושה של אדם שכזה. המדובר אפוא בגוף
22 שהופקד, בהקשר הנדון, על שמירה על נכסיהם של בעלי הזכויות בנכס, וביצוע פעולות
23 למקסום האינטרסים של האחרונים.
24 27. בפרספקטיבה זו, לא ניתן לאמץ את טענת הנתבעים כי החלטת התובע לפעול לפינוי הקרקע
25 אינה סבירה. הנתבעים פלשו לקרקע ומפעילים בה מוסד חינוכי, במתחם הכולל מספר
26 מבנים שהוצבו ללא היתר בניה ובהיקף שהלך והתרחב עם השנים כמפורט לעיל. בנסיבות
27 אלה, פעולת האפוטרופוס לעצירת הפלישה והצבת המבנים במקום ולפינוי הקרקע היא
28 בגדרי מהלכים שעשויים להועיל לבעלי הקרקע, כמובא בסעיף 9 לחוק. ברי כי ביצוען של
29 עבירות לפי דיני התכנון והבניה בחלקת קרקע אינו סטטוס המיטיב עם בעליה. כך גם
30 הצורך, ככל שהקרקע תשחרר לידי בעליה ויתאפשר בה שימוש, לפעול לפינוי של מוסד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-12-20527 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 חינוכי מהמקום, אשר פועל בו זה כשמונה שנים. ראייה לכך מצויה במאמץ שנדרש מן
2 התובע עצמו עד לפסק דין זה – בהתראות לנתבעים שלא הובילו לפינוי הקרקע, ובהמשך
3 בהגשת תביעה זו וניהולה לאורך למעלה משנה וחצי.
- 4 אני ער לכך שעל החלקה לא חלה תכנית מאושרת, וכי מדובר בקרקע טרשית. ועם זאת,
5 השמאי מטעם הנתבעים ציין בחוות דעתו כי לפי תכנית מתאר 2000 ש"לא הופקדה למתן
6 תוקף, אך משמשת כתכנית מתווה, עפ"י תכנית זו ייעוד החלקה לבנייה רוויה למגורים בהתאם לתכנית
7 מפורטת". ככל שיעוד זה או ייעוד אחר שיאפשר שימוש בקרקע יאושר, ברי כי לבעלים
8 עדיף לקבל את הקרקע כשהיא פנויה, להבדיל מהקושי להתמודד עם פולשים הנמצאים
9 בקרקע לאורך שנים, קושי שילך ויגבר ככל שיחלפו השנים. לאלה אצרף כי מר נדב מסר
10 על פניות לשחרור הקרקע לידי הבעלים (פ/7 ש' 33 ואילך).
- 11 לכן, איני סבור כי עמדת התובע אינה סבירה. בדומה, איני מקבל את טענת הנתבעים
12 בסיכומיהם כנגד עמדה אותה נטען כי הציג התובע בפני וועדת המשנה לתכנון ולבניה (נספח
13 ה' לתצהיר הנתבעים), להתנות אישור תכנית למבנה קבע לבית הספר, המקודמת בחלקה
14 סמוכה, בפינוי הקרקע. מהלך שכזה מתיישב עם אינטרס הבעלים בפינוי.
- 15 28. עוד לא ניתן לקבל את טענת האפליה: הנתבעים טענו כי על החלקה פועל "הניזון אוטובוסים"
16 אך התובע אינו פועל לפינוי, וכי גורם בזהותו לא נקבו, שמבצע עבודות בניה בקרקע
17 סמוכה, מציב בה כלים כבדים ומבנה יביל.
- 18 הנתבעים לא ביססו את הטענות האחרון, ובאשר לאוטובוסים לא הראו כי מדובר בשימוש
19 בקנה מידה דומה לזה שמבצעת הנתבעת 1 בקרקע. מר נדב, המצהיר מטעם התובע, הסביר
20 כי האוטובוסים חונים על חלקה סמוכה, 243, וכי "מדובר בשטח צר מאוד, אני מציג לביהמ"ש.
21 כיוון שמדובר בשטח צר בין התלמוד תורה בסיום החלקה שלנו צד מערב, וכיוון שהתצ"א זה ממערכת
22 עיריית ירושלים, יכולה להיות סטייה קלה בסימון החלקה, בשביל ובנוסף, מעולם לא ראיתי אוטובוס
23 שחונה צמוד למבנה התלמוד לא ראיתי להגיש תלונה" (פ/11). דברים אלה לוו בהצבעה על תצ"א,
24 באופן שממחיש כי מדובר בשימוש בשטח קטן, שאנשי התובע אינם משוכנעים כי הוא מצוי
25 בתחומי החלקה. הדברים לא נסתרו, אף לא בצילום האוויר שהציגו הנתבעים כנספח ג'
26 לתצהירו של הנתבע 2. קיים אפוא שוני מהותי, השולל את טענת האפליה.
- 27 29. בישיבת ההוכחות עלתה לראשונה טענה נוספת, לפיה חלק מן המבנים שעל הקרקע
28 מאוכלסים בידי גוף אחר, המפעיל במקום ישיבה.
- 29 לא ניתן לייחס משקל רב לטענה זו. היא לא נטענה בכתב ההגנה או בתצהירי הנתבעים.
30 תצהירים אלה נחתמו ביום 6.6.19, עשרים ימים בלבד לפני ישיבת ההוכחות. הנתבע 2
31 הצהיר במסגרתם כי תלמידי בית הספר "הם המשתמשים היחידים בשטח..." (פיסקה 3

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

- 1 לתצהירו) ושוב: "היחידים שעושים שימוש במקרקעין הינם תלמידי בית הספר, ואלו הינם בגין שחל
2 עליהם חוק חינוך חובה התש"ט 1949 ומשכך הינם באחריות העיריה..." (פיסקה 7.13). לכל אורך
3 ההליך הממושך לא נזכרה, אפוא, טענה לשהות של גוף אחר בקרקע.
- 4 הטענה האמורה הועלתה רק בפרשת ההגנה, לאחר שהעד מטעם התובע, מר נדב, הזכיר
5 בעדותו שבביקוריו במקום למד על פעילות של ישיבה. הוא טען כי הישיבה ובית הספר
6 מופעלים שניהם בידי הנתבע 2 (10/פ, 13/פ).
- 7 עיתוי העלאת הטענה, וההימנעות מהעלאתה בזמן אמת, לא מאפשרים לייחס לה משקל
8 רב. נוכח אמרתיו של מר נדב אני נכון לקבל כי בחלק מהמבנים לומדים תלמידי ישיבה,
9 אך לא שוכנעתי כי פעילות זו מופעלת בידי גוף המנותק מן הנתבעים. נהפוך הוא, הראיות
10 הקיימות מראות כי מדובר בפעילות המתנהלת מטעם הנתבעים או בהרשאתם.
- 11 30. לעניין זה יוזכר כי הנתבע 2 עצמו טען כי המבנים המצויים בחלקה הוצבו בה על-ידי הורי
12 תלמידי בית הספר שמפעילה העמותה, וכי שימשו כמבני מנהלה וכיתות לימוד לתלמידי
13 בית הספר אותו ניהל, לאורך שנים. לעיל קבעתי כי המבנים מצויים בשליטת הנתבעים.
14 בנסיבות אלה עולה התמיהה כיצד, לאחר שנות פעילות במקום והרחבה של הפעילות
15 למבנים נוספים כדי לענות על צרכי בית הספר, אוכלסו לפתע חלק ממבני בית הספר
16 בתלמידיו של גוף אחר.
- 17 31. הנתבע 2 לא הציג הסבר הולם לתמיהה זו. גרסתו הייתה מהוססת ובלתי משכנעת. תחילה
18 נשאל האם "זה היה תמיד כך הדבר הזה שאתם לא מחזיקים בכל השטח שם" והשיב בחיוב. אז
19 נשאל מדוע לא נכתב בכתב ההגנה שגוף אחר מחזיק בחלק מהמבנים וטען שנכתב "שלא
20 החזקנו בכל התקופה... יש טענה שיש חלק שאנחנו לא מחזיקים בו" (פ/30 ש' 6-12). עד לנקודה זו
21 טען הנתבע 2, אפוא, כי הישיבה שהתה במקום טרם כתב ההגנה, שהוגש ביום 23.2.18.
- 22 אלא, שבהמשך שינה הנתבע 2 טעמו, וטען שהישיבה נכנסה למבנים "לפני כשנה" – היינו
23 סביב יוני 2018. כשהוצג לו, כי בפגישה שנערכה בינו לבין נציגי התובע טרם הגשת התביעה
24 לא טען הוא כי חלק מהמבנים מאוכלסים בידי גוף אחר או כי בית הספר פינה את חלקם
25 (פרוטוקול הפגישה צורף כנספח ב' לתצהירו), שינה שוב את גרסתו וטען כי הישיבה נכנסה
26 לכיתות שעל הקרקע לאחר הפגישה שניהל עם נציגי התובע, באוגוסט 2018 (פ/35 ש' 25).
- 27 יצוין כי לפי פרוטוקול הפגישה, היא נערכה ב-14 לאוגוסט 2018. זאת ועוד, כשהנתבע 2
28 נשאל מדוע לא ציין את כניסת הישיבה לקרקע בתצהיר העדות הראשית מטעמו שנחתם
29 ביוני 2019, מועד שלפני כל גרסאותיו חל הרבה לאחר כניסת הישיבה לקרקע, לא הציג
30 תשובה עניינית (אלא אמר "הנושא לא היה ב-2019, הנושא לפני 2018" (פ/31 ש' 18)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

32. גם גרסת הנתבע 2 לגבי נסיבות "הופעת" הישיבה במבנים, ובשאלה האם הדבר נעשה
בהרשאתו, לא הייתה משכנעת. כשנשאל האם הסכים לכניסתה השיב "על פי הרשות כן, לא
ביקשו את רשותי אבל לא הבעתי התנגדות". בהמשך טען שאף לפני כניסת הישיבה "קצת זמן
לפני זה גם לא החזקנו" (שם, ש' 20-18). גם טענה זו, לפיה הנתבעים חדלו מלהחזיק בחלק
מהמבנים עוד טרם כניסת הישיבה למקום, היא טענה "כבושה" שלא הועלתה קודם לכן.
הנתבע 2 התבקש להסביר וטען שפעילות בית הספר הצטמצמה וחלק מתלמידיו עזבו
"ונהיה מקום אז הישיבה נכנסה" (שם, ש' 30). כשהתבקש ליישב טענה זו עם טענה אחרת של
הנתבעים, לצורך בכיתות שחייב את השמת המבנים במקום תוך הרחבת ההיקף לאורך
השנים כמובא לעיל, טען כי מצוקת המקום נוצרה לאחר כניסת הישיבה (פ/31 ש' 7).
כשנשאל מיהו הגוף המפעיל את הישיבה טען שאינו יודע מהו ואינו מכיר אותו (פ/30 ש'
24). אלא, שאז עומת עם עובדה שהוצגה קודם לכן, לפיה באחד המבנים פועלת כיתה של
בית הספר לצד כיתות של הישיבה. בתגובה, הנתבע 2 שינה טעמו וטען שקיבל הסכמה
מהגוף המפעיל "הגעתי עם המנהל שם להסכמה" (ש' 26). גם בהמשך גרסתו נע בין הסברים
סותרים, וכך טען שאינו יודע מי התיר לישיבה להיכנס לכיתות והוא משער שדובר בהורי
תלמידי בית הספר, אך בד בבד גרס "נכנסו ראו שיש כיתות פנויות שאלו אותי אם יש כיתות פנויות
אמרתי כן והם נכנסו" (פ/31 ש' 3).

33. הנתבעים גם לא הביאו לעדות מי מאותו גוף אחר שכנטען מפעיל את הישיבה, ונמנעו
מלספק פרטים מלאים אודותיו (מר ליבוביץ ומר מינקוביץ הזכירו "בחור בשם וויס" מבלי
להרחיב, ואילו הנתבע 2 טען כי הוא מתנהל מול "אדון וויס... כאחד שכן של השני ברוח טובה" –
פ/32 ש' 16).

34. כל אלה הותירו רושם לא אמין, שאינו מאפשר לקבל את הניסיון לנתק בין פעילות הלימוד
שנעשית במבנים בידי תלמידי ישיבה, לבין הנתבעים. לנתבעת 1 הייתה שליטה מלאה,
לאורך שנים, במבנים הנדונים, ואיני מקבל כי לפתע התרוקנו כיתות ונתפסו בידי גוף זר,
שלא מטעמם של הנתבעת ומנהלה, הנתבע 2, ושלא בהרשאתם. בנסיבות אלה יש לראות
בתלמידי הישיבה כמי ששוהים במבנים מכוחם של הנתבעים, ואין בסוגיה הנדונה כאן כדי
לבסס הצדקה להימנע מהוראה לנתבעים לפנות את המבנים כולם. עם זאת אדגיש, כי אין
בדברי לגרוע מההסדרים שבסעיפים 64 ו-65 לחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967,
המאפשרים בין היתר לשקול את עניינו של צד ג' שפינויו מתבקש וזאת ככל שיש בידו
להראות זכות לגיטימית להחזיק בנכס.

30

31

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

הכרעה

1

2 35. אני ער לכך שמתן צו פינוי יקטע את פעילות החינוך במקום. המדובר בתוצאה מצערת, אך
3 אין מנוס ממתן הצו. במהלך ההליך נעשו מאמצים שונים להביא את הצדדים להסכמות
4 שתאפשרנה שהות לצורך איתור פתרון חלופי. הדבר לא צלח, ומשנדרשת הכרעה אין
5 הנתבעים יכולים להימנע מפינוי בשל הקושי הנדון כאן, או בהפניית טענה בנושא זה אל
6 התובע.

7 הסיטואציה הנוכחית נוצרה ביזמת הנתבעת 1, שפלשה לקרקע לא-לה ומפעילה בה מוסד
8 חינוכי מאז 2011, במבנים שהוצבו ללא היתר ותוך הרחבה הדרגתית של היקף הפעילות
9 והפלישה כמתואר לעיל. אני ער לכך שדובר בתוצאה של הפסקת הפעילות במבנה קודם
10 והעדר הקצאה חלופית, ובכלל זה אני ער לראיות לפיהן עיריית ירושלים מודעת לבעיה אך
11 טרם אותר פתרון וזאת לאורך שנים – וראו למשל מכתבו של סגן ראש העיר מר פינדרוס
12 לנתבע 2 מיום 25.1.11, בו הובעה תקווה כי פתרון חלופי יאותר עד לשנת 2014, מה שלא
13 התרחש. הקושי במצב זה ברור, ולבי עם הורי ותלמידי בית הספר שהחלטת הפינוי תקלע
14 אותם למצוקה.

15 ועם זאת, המוצא לקושי האמור לא יכול להימצא בדרך של פגיעה בזכויות הקניין של בעלי
16 הקרקע, ובכפיית התובע, שאינו מופקד על הקצאת מבנים למטרות חינוך אלא על ניהול
17 הקרקע עבור בעליה, למחול על האינטרסים של האחרונים ולאפשר את המשך הפעילות
18 בדרך של פלישה לקרקע. ניתן לקוות, כי הרשויות המתאימות יפעלו באופן בהול לאיתור
19 חלופה חוקית לפעילות החינוכית, עד למציאת פתרון קבע.

20 36. על רקע כל אלה אני מורה לנתבעים ולכל מי שמשתמש בקרקע מטעמם ומכוחם לפנות את
21 המקרקעין הידועים כגוש 30617 חלקה 242, בשכונת רמות בירושלים, ולהסיר את המבנים
22 המצויים על החלקה.

23 לצרכי התארגנות, מועד הפינוי יהיה 1.10.19.

24

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20527-12-17 מדינת ישראל נ' ישיבת אמרי מלך ת"ת ואח'

תיק חיצוני:

1

2 37. הוצאות תיפסקנה עם השלמת ההליך. בהתאם להסכמת הצדדים ההליך ימשיך בנוגע

3

לתביעה הכספית. ראו החלטה נפרדת לעניין מינוי שמאי.

4

5

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ט, 29 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

6

7

אוהד גורדון, שופט

8

9

10